

НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, НО НЕ ОТМЪЩАВАЙТЕ!

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ТРАКИЙСКИ

Брой 11 • год. CI • 10 ЮНИ 2022 г. • цена 1 лев

www.stdbg.org

Печатно издание: ISSN 1313-7611 • Онлайн издание: ISSN 2815-2638

НАЦИОНАЛНО ТРАКИЙСКО ПОКЛОНЕНИЕ СЪБРА ТРАКИЙЦИ НА ИЛИЕВА НИВА В ДЕНЯ НА ТРАКИЙСКОТО ДЕТЕ

Д-Р ВАНЯ ИВАНОВА

Националното тракийско поклонение на „Илиева нива“, посветено на една от най-големите трагедии в българската история, събра на 4 юни тракийци от цялата страна за почит пред паметта на жертвите, избити през 1913-а година.

По време на Междусъюзническата война турски войски и башибозук издевателства над българите в Тракия, горят села, избиват мъже, прогонват жени и деца от родните им места. Западноевропейските консули призовават българското население да се събере в Дедеагач, като обещава с параходи да го превозят до Варна и Бургас, за да бъдат спасени хората от турските безчинства. Над 40 000 души от близките села пристигат заедно с децата си в ръце. За съжаление консулите оттеглят обещанието си. Излъганото население тръгва по маршрута Дедеагач – Фере – Армаганската долина. По пътя керванът е подлаган многократно на жестока сеч от турския башибозук и от турски потери както в Армаганската долина, така и край град Фере. Основната група, бягащи тракийски българи преминава над село Сачанли и се насочва към върхарите и поляните между Крумовград и Ивайловград, стигайки до Илиева нива. Тук, в началото на XX в., турците безмилостно избиват над 200 невинни тракийски деца.

Една година след кървавите събития, през 1914 г., Любомир Милетич предприема пътуване по тези места и прави фотографски снимки на непогребаните още останки от жертвите и записва в своята знаменита книга потресаващи факти.

Илиева нива завинаги остава в паметта на тракийци като болезнен

Кр.Премянов, председател на СТДБ на Илиева нива

спомен и отворена рана. Днес на това свято място се издига мемориален комплекс, изграден през 1996 г. по идея на Съюза на тракийските дружества в България, с даренията на тракийци и с подкрепата на община Ивайловград, които са традиционни организатори на Националния тракийски събор-поклонение.

Тази година съборът започна с под-

насяне на венци и цветя пред паметника на Капитан Петко войвода в с. Пелевун и продължи на „Илиева нива“ пред паметника на избитите деца.

Официален гост на тракийското поклонение бе Кристиан Вигенин, зам.-председател на 47-ото Народно събрание.

Продължава на 8-а стр.

Кристиан Вигенин, зам.-председател на 47-ото НС на Илиева нива

Цариградската патриаршия
и църковният пъзел
в Македония

Вартоломей и неговата
специална мисия

На стр. 2-3

Иван Жабов, кмет на Община Средец, приветства участниците в събора

НАЦИОНАЛЕН СТРАНДЖАНСКО –
ТРАКИЙСКИ СЪБОР
„ФОЛКЛОРЕН ВЕНЕЦ БОЖУРА“ ЗА 30 ПЪТ

На 28 и 29 май в град Средец, в местността Божура се проведе Национален Странджанско-тракийски събор „Фолклорен венец Божура“, чиито традиционни организатори са Община Средец, Съюз на тракийските дружества в България, Народно читалище „Пробуда – 1897“. Председател на Инициативния комитет е инж. Иван Жабов – кмет на Община Средец.

Участниците и гостите на празника бяха приветствани от кмета Иван Жабов и Красимир Премянов, председател на Съюза на тракийските дружества в България. Сред официалните гости бяха членовете на ВК на СТДБ Михаил Вълв, заместник – председател на ЦР на Съюза и председател на Ямболското тракийско дружество, Божанка Николова, председател на ТД „Лазо Лазов“ в Средец, народната певица Калинка Згурова.

Председателят на СТДБ припомни 30-годишната история на събора, стартирал благодарение на д-р Стамат Апостолов, като родова среща на тракийския Шаматов род. Постепенно през годините той се превръща от регионален в национален странджанско-тракийски събор, чиято главна цел е да съхрани музикално-песенната фолклорна традиция, да провокира интереса на младото поколение и да стимулира неговото развитие в областта на фолклорното ни наследство.

Продължава на 2-а стр.

Тракийци се поклониха пред
подвига на Ботев и на загиналите
за свободата на България

Посланик Стоянов, Кр.Беломорски и Десислава Костова пред паметника на Капитан Петко войвода в Рим

На 2 юни отдаваме почит на подвига на Христо Ботев и на загиналите за свободата и независимостта на България. Животът и делото на Ботев са вдъхновявали тракийци в борбите им за национално освобождение. Техните потомци, обединени в Съюз на тракийските дружества в България, се поклониха пред делото на поета-революционер в цялата страна.

Продължава на 4-а стр.

ЦАРИГРАДСКАТА ПАТРИАРШИЯ И ЦЪРКОВНИЯТ ПЪЗЕЛ В МАКЕДОНИЯ

На 9 май обявиха за канонична църквата в Скопие, но под името Охридска

Целта е да се промени равновесието на Балканите

ДОЦ. Д-Р СПАС ТАШЕВ,
ИНЧ ПРИ БАН

На 9 май 2022 г. българската общественост, чието внимание бе заето от злободневните икономически и политически проблеми, сякаш бе изненадана от факта, че Цариградската патриаршия с решение на своя Светия Синод обяви за канонична църквата в Скопие, но под името Охридска. Изрично се подчертава, че нейната църковна юрисдикция е само в границите на държавата Северна Македония и от името и се изключва термин „македонска“ и всяка друга, производна на думата „Македония“. А тъй като България няма своя стратегия по съвременните измерения на македонския въпрос, започнаха догадките с този акт кой играч на Балканите какви цели преследва, а ние дали печелим или губим от това.

Всъщност през последните няколко месеца църковният проблем в Северна Македония започна да придобива заплашителни размери. Белград добре обмислено прокара информацията, че в Ниш са водени преговори между Сръбската православна църква и Македонската православна църква и че съвсем скоро е „възможно МПЦ да се върне в каноническото единство със СПЦ“.

Оказва се обаче, че това „връщане“ се планира да бъде под формата на признаване от Белград на православната институция в Скопие под името „Македонската православна църква - Охридска архиепископия“, а дългосрочната цел е да се промени радикално равновесието на Балканите. По този начин Сърбия и проводниците на нейната политика в Скопие целяха да заобиколят и прекъснат поискания още от бившия пре-

миер Зоран Заев диалог с Вселенската патриаршия, на която бе обещано да не се използват определения, производни от името „Македония“.

Неуредените църковни дела в Скопие до този момент устройваха Атина. Гръцкият министър на външните работи Никос Кодзиас наскоро заяви, че „Преспанското споразумение не урежда църковните въпроси“, но че „църквата в Гърция признава територията на Северна Македония за подвластна на Сръбската патриаршия, с архиепископ Йован (Вранишковски) като неин законен представител“ и дори подкрепи разговорите в Ниш.

Сръбската идея за признаване на църквата в Скопие под името „Македонска православна църква - Охридска архиепископия“ обаче предизвика огромно безпокойство у митрополитите на Северна Гърция, защото за пореден път се създават възможности за претенции към гръцката част на географската област Македония. Това наложи бързата намеса на Вселенската патриаршия, която от-

чете, че Сръбската православна църква чрез църковният македонизъм обслужва интересите на Москва. Не е случаен фактът, че Руската църква вече заяви, че признава само каноничните права на СПЦ в Македония. Замисълът на Русия е стратегически маневър – чрез заобикаляне на Вселенската патриаршия по въпроса за „Македонската православна църква - Охридска архиепископия“, да се оспори правото на Вселенския патриарх да даде самостоятелност на Православната църква в Украйна. Именно блокирането на Московската патриаршия, която искаше да се намеси на Балканите чрез Сърбия, е мотивът, който подтикна Цариградската патриаршия да признае църквата на Скопие без определението „македонска“.

Решението на Цариградския патриарх да обяви за канонична църквата в Северна Македония, имаща право на евхаристийно общение с останалите православни църкви, е взето без консултации с БПЦ и очевидно не зависи от нас. С оглед на този факт, предизвикателството за България е да разработи такъв подход, който да позволи да се отстояват българските интереси при новата реалност. Точно тук отварящите се двери за съслужение няма да бъдат прецедент, още повече, че примерът ни е даден от самата Цариградска патриаршия.

Случката е изключително интересна. На 8 февруари 1953 г. сутринта камбаните на българския храм „Св. Стефан“ в Цариград бият тържествено. Обявено е, че за първи път в новата история, Вселенски патриарх ще влезе в българска църква. Атинагор I е посрещнат с огромни почести от председателя на българската църковна община Аргир Черкезов и от Георги Белчев и Ламбо Фьндаклиев като представители на българската колония, по-голямата част от която произхожда от Беломорска Македония. Па-

триархът поздравява на български с „добро утро“ и сяда на архипастирския трон. Службата се води двуезично на български от протойерей Йоаким Мустрев и на гръцки от архидякон Гаврил, а Атинагор I лично на старобългарски пее „мир всем“. Въпреки че по това време все още официално БПЦ няма избран предстоятел, когато наближава мига чрез думите „в первых помяни Господи“ да се изброяват водачите на православните църкви, Вселенският патриарх го замества с „архиепископа на Българската църква“, като по този начин публично оповестява, че в България предстоят промени.

При раздаването на нафората патриарх Атинагор I на всеки богомолец казва на български „за много години“ и точно в този момент вижда купчина календари, издадени от в. „Македонска трибуна“ и изпратени от Македонските патриотични организации. През този период МПО активно подкрепя цариградските българи в борбата им да се противопоставят на пропагандата на Белград и Скопие и да съхранят своята автентична идентичност. Вселенският патриарх пожелава да си вземе един календар, след което не си тръгва, а с цялата група отива в салона на метоха. Там се случва и най-голямата изненада, защото произнася реч на български, с леко влияние на битолски диалект:

„Г-н председателю, Ваши Свещенства, братя и сестри. Днеска за мене е Възкресение. Виждам по лицата ви какво и за вас е Великден. Много съм ви благодарен. Много съм радостен. Вие имате най-хубавата църква Православна. Слава Богу, дните на разпри и неразбирателства са закопани во страниците на историята. Денеска ние сме обвързани с благодатната връзка на Христовата любов. Ние вече трябва да живеем и ке живееме во мир и любов како браќа. За мене бе истинско удоволствие да чуя псалтирското пение на български, толко убаво изпълнено от вашия певец. Ето, вече 40 години от как не сум слушал и сбирувал на български. Много сакам и ми е мило да говоря български, но като че съм го забравил. Да ме простите. Много благодарам на църковното настоятелство, което ме покани да дойда помежду вас. Благодаря на протойерей Мустрев за убавата му служба. Благодаря на певеца и хора, що пееха великолепно. Надеявам се и други път да ме поканите. А сега ви желая щастие и добри пости“.

Този пример много ясно показва, че Вселенската патриаршия е била наясно какво е населението в Македония. Независимо че днес делото на патриарх Атинагор I понякога е критикувано от противниците на междухристиянския диалог, неговият наследник Вартоломей продължава да отдава необходимата почит към своя предшественик. Така например на 7 юли 2020 г. сегашният Вселенски патриарх отслужи трисагий (пее на тропари, кратка заукойна ектения и молитва) на гроба на вечнопамятния Атинагор I. На този фон идеята на Фенер да откъсне църквата в Скопие от Белград, заслужава нашето внимание. Тук трябва да се намеси БПЦ, която вече няма да има ограничения да общува официално с представители на Охридската църква. Могат да се правят и съслужения, защото ритуалите на двете църкви са напълно идентични и това е добра възможност за сътрудничество в областта на религиозната сфера.

Няма никакво съмнение, че част от клира на Охридската църква, както и ръководството на РС Македония, за известен период ще продължи да бъде под сръбско влияние. Но появата на новата форма дава шанса тя да се изпълни с ново съдържание, все по-отдалечаващо се от извращенията на македонизма, обслужван активно от Македонската православна църква в нейния досегашен вид. За целта трябва да загърбим традиционната пасивност и да я заменим със смислена проактивна политика.

Вселенският патриарх Вартоломей отслужва трисагий на гроба на вечнопамятния Вселенски патриарх Атинагор I (2020 г.)

Източник: в. Труд

НАЦИОНАЛЕН СТРАНДЖАНСКО – ТРАКИЙСКИ СЪБОР ...

Продължение от 1-а стр.

В първия ден на форума бяха представени традиционни тракийски гозби и занаяти.

Във фестивалната програма участваха млади фолклорни таланти от цялата страна. На сцената се извиха представители от Националното фолклорно училище „Филип Кутев“ в Котел, от Музикалното училище във Варна, от Нова Загора, Карнобат, Сливен, Бургас, Ямбол, София. По регламент младите изпълнители на странджански и тракийски песни бяха разделени в четири възрастови групи. Най-малките участници бяха две момиченца на по 3 години.

Журито, което оценяваше изпълнителите включваше: диригентът Ваня Монева, народните певци Милен Иванов и Даниел Спасов, директорът на музикалното училище в Котел Георги Янакиев, Мария Градешлиева, Лазар Налбантов и инж. Иван Жабов, кмет на община Средец.

Част от наградените на „Фол-

клорен венец Божура“ 2022 г.:

Мария Стойчева от Бургас – най-добра в категория „Народно пеене“ във II-ра възрастова група.

Памела Петкова от Сливен и Марк Боян Константинов от Котел си поделят първото място в категория „Народно пеене“, III-та възрастова група.

Кристиан Дангърджиев от Бургас е първи в категория „Инструменталисти“ в III-та възрастова група.

Кирил Кацаров е първи в категория „Инструменталисти – любители“ в IV-та възрастова група.

Симона Данева – първа награда в категория „Народно пеене – професионалисти“, V-та възрастова група.

Петър Петров от Котел (кавал), Даниел Петков от Сливен (тамбура), Валентин Вълев от Бургас (гайда), Цветомир Герчев от Котел (гайда) и

Християн Николов от Дебелт (гдулка) си поделят първото място в категория „Инструменталисти – професионалисти“, V-та възрастова група.

Александра Белчева от ДФГ „Тракийче“ при НЧ „Л. Каравелов“, Бургас, получи грамота и парична награда от Съюза на тракийските дружества в България.

Лазар Налбантов, чиято кариера започва на фолклорните напавания на „Божура“, стана носител на приза за цялостен принос към събора. Призът му бе връчен

от кмета на Средец Иван Жабов.

Председателят на СТДБ на гради и кмета на Средец Иван Жабов с плакет „125 години организирано тракийско движение в България“.

На 29 май в местността Божура се проведе гала – концерт на призьорите от конкурса и лауреати от предходните издания. Почитателите на фолклора се насладиха на изпълненията на гост-изпълнителите Тодор и Донка Кожухарови и оркестър „Ожни ритми“, Янка Рупкина, Калинка

Участници в Национален Странджанско-тракийски събор „Фолклорен венец Божура“

Згурова, Ваня Джenezова, Златка Ставрева, Яна Иванова, Керка Тотева, Ирена Станкова, Квартет „Китен“, ТА „Въжички“ гр. Стралджа, Танцов клуб „Веселие“, ДЮТА „Искрици“, ТА „Странджанска жаравя“, мъжка и женска фолклорни групи при НЧ „Пробуда – 1897“, МФГ „Божура“.

ВАРТОЛОМЕЙ И НЕГОВАТА СПЕЦИАЛНА МИСИЯ

ВЕЛИСЛАВА ДЪРЕВА

1. „Ти баща, ти майка, дай пет лева!“, вика живописната гледачка на ръка. Специалистката по хиромантия обикновено резидира покрай някоя черкова. Забелязва се отдалеко, понеже наподобява пембен облак с текиени пендари върху знойна гръд. Даваш пет лева и получаваш най-светлите предсказания, не даваш пет лева – следват лютти клетви и проклетия... Тия дни пак ми се мярна нейде... Както и да е.

„Ти баща, ти майка!“, вика Македонската православна църква (МПЦ), готова да припоизнае всекиго за майка и баща, ако родителските права вървят с автокефалия. И написа прошение до Божественото Всесветейшество Вартоломей, и зачака писмо.

Вартоломей има специална мисия. Възложена му е от неговите задокеански благодетели и водещи офицери. Мисията е: разпадане на православния свят, предизвикване на междуправославни разпавии, дрязги и войни, духовно (и всякакво) разделение, омаломощаване, подчинение и контрол. Целите са стратегически, далекобойни и дългосрочни. Главната – изключване на православната цивилизация от времето и от историята, от културата, духовността и познанието, от днешния ден и от бъдещето на света. Щото, казва „цивилизованият“ Запад, цивилизацията свършва там, където започват православните храмове, нали така...

И Вартоломей се справя блестящо! Преди време мислех, че обитателят на Фенер, който се има за източен папа, ще задейства изпърво „македонското домино“. Избра украинското. По-планетарно никак. Пак преди време МПЦ гледаше изотгоре, като хитрото агне с двете майки. Днес агнето откри, че има две мащехи и нито една от тях не е БПЦ...

II. В църковната дипломатия няма нищо случайно. На 9 май, Денят на победата над нацизма и ден преди 69-та годишнина от възстановяването на патриаршеското достойнство на БПЦ, Вартоломей ошастливи МПЦ с кратко, но многозначително решение. Малко след това дойде решението на Сръбската православна църква (СПЦ), която побърза да вземе своето.

Какво казва решението на Вселенската патриаршия:

1. Име. МПЦ стана ОПЦ, сиреч „охридска“. Решението изключва термина „македонска“ и всякакви производни на „Македония“. Главата на МПЦ

архиепископ Стефан, Охридски и Македонски, вече няма право да се нарича „македонски“. Македонската държава, държавност, история и нация изпаднаха нейде.

На Богоявление 2019-а, под бандеровските възгласи „Слава Украине!“, Вартоломей обдари с томос Порошенко и неговата свита – банда смирени богомолци. Разколническият „синдикат“ на две неканонични църкви очакваше да получи името „Православна църква на Украйна“. Но не. Вместо ПЦУ стана СЦУ – „Светейшата църква на Украйна“. Незнайно къде изпадна същностната характеристика – „православна“. Ако СЦУ е православна, не е свята, но ако не е православна, е светейша, тъй ли? Но както две лъжи не правят една истина, така две лъжецъркви не правят една канонична, ако ще и с 10 томоса да я обкичат. Всичко е точно – СЦУ е атипод на Светото Православие и геополитически инструмент. Както и самият Вартоломей, прочее.

2. **Юрисдикция.** Само в пределите на РСМ. Изрично. Извън юрисдикцията на МПЦ остават задграничните епархии – в Европа, САЩ, Канада и Австралия. Къде отиват те? Висят във въздуха? Кой ги ръководи и обгрижва? Кой има право да създава задгранични епархии и енории? Кой назначава задграничните епископи? И кой прибира приходите, също така? Как кой?! Отговорът отново е в 2019-а.

Украинският томос на Вартоломей забрани всякаква дейност на СЦУ извън границите на Украйна. СЦУ няма право да създава задгранични епархии и енории, нито да назначава задгранични епископи. Задграничните структури, както и материалните приходи от тях преминават под контрола на Фенер. А-ха...

3. **Автокефалия?** Няма. **Томос?** Няма. **Патриарх?** Няма. Има архиепископ с цензурирана титулатура. **Автономия?** Нито дума. **Статут?** Пълна мъгла. Пак се връщаме в 2019-а.

Украинският томос е кух, автокефалията – измамна, вместо патриарх – митрополит, вместо „незалежност“ – пълно подчинение на Фенер. Вартоломей взе всичко, което възжела. И легитимира украинските разколници-неонасти като оръжие във войната срещу Руската православна църква (в частност), Светото Православие (по принцип) и Русия (неизменно).

Какво казва решението на Сръбската православна църква (СПЦ):

Вартоломей вдигна 55-годишната схизма над МПЦ. Но!

Само който е наложил схизмата, само той може да я вдигне. И това е Сръбската православна църква. Със сигурност тя не е църква-майка на МПЦ. И Вселенската патриаршия не е. Исторически факти са изобличителни.

Схизмата не е административен, нито технологичен, а канонически въпрос, отдавна превърнат в геополитическо острие. Вечните фанариотски забавления. Със или без водещи офицери.

СПЦ реагира благо, елеино и тъй виртуозно, че надмина и Всесветейшеството. И върна МПЦ в 1959 г. – в лоното на СПЦ, със статут на епархия с най-широка автономия, без автокефалия и с неясно официално име. София е против „охридска“, Атина – против „македонска“.

СПЦ декларира, че „ще се ръководи само и изключително от еклесиологично-канонични и църковно-пастирски принципи, критерии и норми, без да се интересува от „реалнополитически“, „геополитически“, „църковнополитически“ и други, или от никакви едностранни инициативи, без ничие влияние или натиск“. И демонстрира безкористност – няма претенции към задграничните епархии на МПЦ (за разлика от Фенер). Пък и защо да има претенции, като завръща заблудените овце в своята кошара.

СПЦ остави отворени въпроси – за името, томоса и „евентуалния окончателен статут на епархиите в Северна Македония“ (фразата за „евентуалния окончателен каноничен статут“ е повторена два пъти). Тези въпроси трябва да бъдат решени от Всеправославен събор „в пряк братски диалог“, както е по канон, а не еднолично по волята на Вартоломей и неговите благодетели отгътък океана. Така СПЦ метна всички горещи картофчета в градинките на „гръкоезичните и останалите поместни църкви“.

Тъкмо каноничният ред най-притеснява МПЦ. На един Всеправославен събор всяка поместна църква може да наложи вето. Скопие тутакси при вида „дългата ръка на Москва“ (а Путин не подозира, че той лично ги е писал тия канони!) и изпадна в униние и тиха паника подир шумното ликуване и камбания звън. Досуц като украинците в 2019 г., които първом тържествуваха, а после изплакаха – „Измамиха ни коварните гърци!“...

МПЦ не получи нищо. Но ще търгува за всичко.

III. „Охридска архиепископия“.

Няма такова словосъчетание в решението. Фактът, че нещо не е записано, не означа-

ва, че не е изтъргувано. За чия сметка? И на чий гръб?

Когато нещо го няма в редовете, всеки чете между редовете каквото си иска и си го тълкува, както му харесва и както му е изгодно. Според Скопие решението признава правата (несъществуващи) на МПЦ над Охридската архиепископия. Белград не обелва и зъб за автономната архиепископия на Врашишковици в Охрид, призната само от СПЦ.

Според оптимистите решението признава изконната българска същност на Охридската архиепископия и дава шанс на МПЦ да се качи на този кораб на спасението. Само че МПЦ превзе кораба на абордаж, по пиратски. Хубаво е да си добронамерен, глупаво е да си наивен.

Въпроси: Решението признава ли Българската охридска архиепископия с единствен приемник и продължител БПЦ? Ако да – звучи красиво, но дали е вярно? Ако не – коя Охридска архиепископия признава? И колко охридски архиепископии има?

1. История

1018 г. След 40-годишни войни България пада под византийска власт, Българската патриаршия е понижена в архиепископия. На нейно място, като продължител и приемник, Василий II Българоубиец прогласява **Автокефалната Българска архиепископия в Охрид. Защо в Охрид?** Защото е столица на България, не на някоя друга държава, както си мислят едни историчари.

Василий II издава три сигилия (грамоти), подпечатани с императорски молибдовул (оловен печат), нарича автокефалната Охридска архиепископия „пресветата архиепископия на България“, а нейния предстоятел – „пресветия архиепископ на България“. Официалната титулатурата на предстоятеля е „архиепископ на Охрид и цяла България“.

Василий II има коварен план – да засили византийското влияние сред българите чрез Охридската архиепископия. Неговата хитрост изиграва лоша шега на Византия.

1235 г. След въстанието на Асен и Петър на поместен събор в Лампсак Вселенският патриарх св. Герман II възстановява патриаршеското достойнство на Църквата ни и определя като „вечно и неотменимо“ нейното пето място в православните диптиси. И от 1235 г. до падането на България под турско робство Търновската патриаршия обгрижва духовно българите в България, а Охридската архиепископия обгрижва духовно българите, останали извън пределите на България.

1394 г. По улиците на Търновград кървавите реки още не са изстинали, стъпките на свети патриарх Евтимий още не са заглъхнали, а Константинопол изпраща гръцки митрополит. След фанариотски козни, ласкателства и подкупи един султански ферман хвърля православния български народ под властта на Фенер. За да държи българите в подчинение и безпаметност, че да ги не спохождат родолюбиви и свободолюбиви помисли. Без българско училище, без литургия на български, без български духовници. И никакви разговори с Бога на български. Само на гръцки. За да забравим кои сме.

Това е то, двойното робство. Едната империя възхожда, другата захожда, но маркира територии. Едните потурчвали, другите погърчвали. Едните отнемали живота, другите – душата. Веднъж в Атон изгорили толкова българска богословска книжнина, че изпекли манастирския хляб. Щото, казвали гордите елини „Славянската книга или съдържа това, което го има и в гръцките, или е писана от някой българин или сърбин, следователно нищо не струва“.

1767 г. През тези времена на погубил Автокефалната Българска архиепископия в Охрид съществува! И съхранява българския дух. Цели 749 години! До 1767 г., когато Цариградският патриарх Самуил Ханджери (Скарлатос Хандзери) задейства целия арсенал от фанариотските козни, ласкателства и подкупи. И султан Мустафа III, наричан Новаторът издава специално ираде, и ликвидира духовния български светилик в Охрид. Ирадето забранява под страх от смъртни наказания всякакви протести и смазва всяка съпротива. Всички български православни църкви и манастири, ведно с православните българци, стават притежание на Цариградската патриаршия. Да забелязвате и полъх от каноничност в тази грозна сделка?

Така Фенер с любезното съдействие на падишаха ликвидира Охридската архиепископия, Охридската епархия и епископската катедра в Охрид. 1870 г.! Българската екзархия! И позорната схизма, наложена от „вълчия събор“ в Цариград, вдъхновен от кристални гръкомански интереси.

2. Гонения.

1873 г. Всенародно допитване в Повардарие. Въпреки схизмата, над 90 % от „македонците“ припознават Българската екзархия. Защо? Защото са българци.

„Да унищожим всичко българско!“ – това е девизът на Цариградската патриаршия, която беснее в пределите на Българската Екзархия. Включително – в Скопие, Охрид, Битоля, Велес, Струмица, Струга, Преспа, Куманово, Ресен, Крушово...

Вилнеят гръцки епископи, кметове, чиновници, андарты, шайки и турска войска. Избиват български учители и све-

щеници; плякосват, сквернят, рушат български училища, църкви и манастири; горят български богослужбени книги; прострелват българските икони...

Това е първата, гръкоманската вълна от репресии над българите.

„Да унищожим всичко българско!“ – това е девизът на втората вълна от насилие над българите. Сърбоманската. Тя започва през 1922 г. Сърбия е сложила ръка върху Вардарска Македония, българския език е забранен, българите са обявени за „прави сърби, забравили своя сръбски произход, език и традиции“. Сръбската църква купува (!!!), а Вселенската патриаршия продава (!!!) българските епархии в Повардарие ведно с православните българци за 1 млн. 500 хил. златни франка или 435 кг. злато. Работата не е в цената на златото. Да забелязвате и полъх от канонични действия в тази грозна сделка?! Българите са продадени като добитък. Като безсловесни животни. Продавачът не е собственик. А купувачът какъв е? Как се нарича това? Грабеж се нарича.

И отново – погроми, гонения, репресии срещу българските духовници и учители. И така – до 1945.

„Да унищожим всичко българско!“ . И връхлита третата вълна на издевателствата над българите във вече Югославската република Македония. След свирепата сръбизация – брутална македонизация. Гонения, затвори, арести, разбългаряване, поругани светини, фалшифицирани учебници, подменена историческа памет, изличено национално самосъзнание; и Кървавата Коледа, и 30 00 избити българци, и над 200 000 българци, хвърлени в Титовите концлагери...

Още в 1871 г. П.Р. Славейков безпогрешно разпознава македонизма – тази сръбоманска антибългарска доктрина като едно „зло намерение с разорителна за българите цел“. В 1886 г. сръбският дипломат Стоян Новакович формулира „принципите“ на македонизма: „На македонския народ да му се внушава сръбски дух, да му се доказва, че не са българци и с българите вече нямат никакви връзки, че българите са врагове на македонския народ“.

И настоява за „изолиране на българските владци и учители от Македония“, за „откъсване на българите от българския екзарх“, за „разработване на македонска идентичност“... И „тъй като македонският език не е литературен, да се изхвърлят всички български изрази и да се въведат сръбски“...

И „Понеже българската идея е хванала дълбоки корени в Македония и е невъзможно да бъде разколебана, сръбската идея се нуждае от съюзник против българизма. Този съюзник аз го виждам в македонизма“... 150 години! 150 години издевателства над българите в Повардарие.

Продължава на 6-а стр.

НАЦИОНАЛЕН ТРАКИЙСКИ ХРИСТИЯНСКИ СЪБОР „СПАСОВДЕН“

На 2 юни 2022 г. в местността „Бакаджиките“ край Ямбол се проведе XVI Национален тракийски християнски събор „Спасовден“. Негови традиционни организатори са Съюз на тракийските дружества в България, Община Тунджа, Община Ямбол, Дружество „Тракия“ – Ямбол.

Съборът беше уважен от Георги Георгиев, кмет на Община Тунджа, председателя на Общинския съвет в града, председателя на СТДБ Красимир Преманов, членовете на ЦР на Съюза: Кирил Кираков, председател на ТД „Лазар Маджаров“, Сливен, Цанко Атанасов, председател на ТД „Одринска епопея“, Ст. Загора, д-р Вана Стоянова, научен секретар на Тракийския научен институт, тракийци и гости на Ямбол.

Съборът води началото си от XIX век, когато жители на близките до Ямбол села са се събирали в манастира „Св. Спас“ в местността Бакаджика. Първото организирано провеждане на събора като регионален е през 1998 г., а през 2000 г. става национален тракийски християнски събор. При нелеп инцидент през 2009 година загиват 18 души.

С болка и тъга всички присъстващи си спомниха злочестата 2009 г. и почетеха паметта на загиналите.

Програмата започна с водосвет, отслужен от архиерейския наместник на Ямболската духовна околия – архимандрит Димитрий.

Съборът беше открит от Михаил Вълков, заместник – председател на ЦР на Съюза и председател на ТД „Тракия“,

Ямбол. Приветствени слова към участниците и гостите произнесоха Кр. Преманов и кмета на Община Тунджа.

Старт на надпяването даде Михаил Вълков. Близко 400 изпълнители от над 20 фолклорни състава от областите Ямбол, Сливен, Бургас и Стара Загора, участваха в празничната програма. Силно присъствие демонстрира Фолклорна певческа група „Тракия пее“ към ТД „Лазар Маджаров“, Сливен, която изпълни песните „Раснало дърво високо“, „Алтън бяла Борянчице“, „Седнало момче горянчице“. Гостите се насладиха и на песните, изпълнени от Софийка Рашева, дуета Мария Пеева Минчева и Митра Андреева и др.

Празникът завърши с кръшно тракийско хоро.

■ Михаил Вълков, председател на ТД „Тракия“, Ямбол открива събора

■ Приветствие на Кр. Преманов към участниците в Националния тракийски християнски събор „Спасовден“

■ Национален тракийски християнски събор „Спасовден“

Тракийци се поклониха пред подвига на Ботев и на загиналите...

Продължение от 1-а стр.

Цветя пред паметника на поета революционер в Борисовата градина в столицата положиха представители на СТДБ и на ТНИ.

За отбелязване Деня на загиналите за свободата на България, стана традиция представители на СТДБ и служители от българските посолства в Украйна и Италия да се събират пред паметниците на Капитан Петко войвода в Киев и Рим. За съжаление, поради военната обстановка тази година наши представители не можах да положат венци пред паметника на Войводата в украинската столица, издигнат там по инициатива на СТДБ и Асоциацията на българите в Украйна през м. септември 2011 г.

В Рим пред паметника на Капитан Петко войвода цветя положиха Кр. Беломорски, зам.- председател на ЦР на СТДБ, членовете на ЦР на Съюза Десислава Костова и Ангел Петров, Зорница Радонова, представители на българското посолство и на българската общност в града. Краснодар Беломорски връчи на посланик Стоянов юбилеен плакет за заслуги и принос към тракийското движение.

■ Посланик Стоянов с представителите на СТДБ в Рим

■ Представители на СТДБ, на българското посолство в Рим и на българската общност пред паметника на Капитан Петко войвода в Рим

ТРАКИЙЦИ УЧАСТВАХА В ТЪРЖЕСТВЕННОТО ЧЕСТВАНЕ НА 24 МАЙ

▪ Председателят на СТДБ Кр.Преманов пред паметника на Светите равноапостолни братя Кирил и Методий пред Националната библиотека в столицата

▪ 24 май в Одрин

▪ Празник в Одрин, 24 май 2022 г.

Представители на ръководството на Съюза на тракийските дружества в България участваха в тържественото честване на Деня на светите братя Кирил и Методий, на българската просвета и култура и на славянската книжовност. От името на СТДБ и на ТНИ венци пред паметника на Светите равноапостолни братя Кирил и Методий пред Националната библиотека в столицата бяха поднесени от Красимир Преманов, председател на Съюза, член кор. проф. Васил Проданов, директор на Тракийския научен институт и от членовете на Върховния комитет Светла Пълева и Румен Янков.

На тържествения прием по случай 24 май, даван в Националния исторически музей в Бояна от държавния глава бяха поканени и участваха Кр. Преманов и Иван Гранитски.

Тракийци в цялата страна – Варна, Бургас, Пловдив, Хасково, Стара Загора, Ямбол, Търговище, Средец, Созопол и др., се включиха в празничните общоградски шествия и тържества.

В тържеството в Одрин по случай празника на славянските просветители, организирано от Генералното консулство на България, участваха Краснодар Беломорски – зам. председател на ЦР на СТДБ, Ки-

рил Сарджев, член на Централното ръководство на Съюза и председател на ТД „Г. Сапунаров“ в Хасково, певци, танцьори и музиканти от Представителния ансамбъл за народни песни и танци „Китна Тракия“. На сцената в Одрин се извиха и деца от хасковския танцовия състав „Пъстрица“.

По време на тържеството със златен медал „Капитан Петко войвода“ с лента бе награден генералният консул на Република България в Одрин Борислав Димитров за заслуги към тракийската кауза. Наградата от името на ЦР на СТДБ бе връчена от Краснодар Беломорски.

В Деня на светите братя Кирил и Методий учениците в българското неделно училище „Иван Вазов“ в Одрин получиха подаръци – раници, пълни с книги, чиито автори са Христо Ботев, Иван Вазов, Дора Габе, Николай Райнов, Генчо Стоев и други. Дарението, на което се радваха българските деца бе направено от Тракийското дружество „Георги Сапунаров“ и читалище „Тракия 2008“, благодарение на подкрепата от хасковски спонсори и столичното издателство „Захарий Стоянов“, чиито директор Иван Гранитски е член на Върховния комитет на СТДБ.

▪ Хасковски танцьори в Одрин

ТРАКИЙЦИ ОТ СТАРА ЗАГОРА УЧАСТВАХА В НАУЧНА КОНФЕРЕНЦИЯ

На 27 май т.г., в залата на Регионален исторически музей – Стара Загора се проведе Научна-теоретична конференция на тема: „145 години от боевете за Стара Загора през 1877 година и значението им за развитие на националното самосъзнание на населението и региона“.

Събитието беше организирано

от: Областния управител, Кмета на Общината, Командира на Втората тунджанска механизирана бригада, Регионалния исторически музей и СОСЗР.

Участие във форума взе Цанко Атанасов, председател на Тракийско дружество „Одринска епопея“ – Стара Загора, който изнесе доклад на тема: „Никола Каишев

възстановител на опожарена Стара Загора“.

Присъстваха представители на СОСЗР и членове на Управителния съвет на тракийското дружество в Стара Загора.

След края на конференцията присъстващите поднесоха цветя пред паметниците на боевете за Стара Загора.

ФАНАРИОТСКИ МИСТИФИКАЦИИ ОКОЛО ГОСТУВАНЕТО НА МОЩТЕ НА СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ В БЪЛГАРИЯ

ПРОФ. Д.И.Н. СВЕТОЗАР ЕЛДЪРОВ,
ЧЛЕН НА ТНИ

Пълна лъжа е, че Ватикана е „върнал“ мощите на Св. Кирил на Солунската архиепископия. Що се отнася за „частицата от ребрата на Св. Методий“, това е измама от най-чиста проба. Гробът на Св. Методий до сега не е открит, камо ли неговите мощи. За „частицата от Св. Кръст Господен“ дори няма какво да се коментира. Най-важният въпрос обаче е – кому е нужна и с каква цел е организирана тази измамна и безсрамна акция, която според мен директно атакува сърцевината на българското културно-историческо наследство и вероятно има някаква връзка с актуалната фаза на българо-македонските отношения?

Малко информация за шумно рекламираното тия дни за гостуване на мощите на Св. св. Кирил и Методий в България.

След дългогодишни археологически разкопки, които датират от края на 1858 г., и изследвания в държавни, църковни и частни архиви в Италия на много учени, през 1963 г. проф. Леонард (Ленард) Бойл, ирландец по националност и бенедиктински монах в Рим, им късмета да открие частица от мощите на св. Константин Кирил Философ в домашния параклис на стара аристократична фамилия в градчето Реканти на адриатическото крайбре-

жие на Италия. Става въпрос за само за костичката на един от пръстите от ръката на светеца.

На 15 ноември 1963 г. новоизбраният папа Павел VI представя скъпоценните реликви в Сикстинската капела пред над 250 архиепископи и епископи, дошли във Вечния град за втората сесия на Ватиканския събор. Два дни по-късно – на 17 ноември – с още по-голяма тържественост и церемониалност мощите на св. Кирил са положени в построяния от папа Лъв XIII през 1885 г. параклис на двамата славянски равноапостоли в базиликата „Св. Климент“. Честта да отслужи славянската литургия и да поеме безценната урна се пада на епископ Кирил Куртев, изпълняващ длъжността Апостолически екзарх на католиците от източен обред в България и делегат във Втория ватикански събор. С този жест папата засвидетелства уважение към ролята на България за утвърждаване на Кирило-Методиевото дело. Реликвата и досега се съхранява в олтаря на Горната базилика „Сан Клементе“ (а не както някои погрешно си мислят, че е в саркофага при гроба на Св. Кирил в подземното равнище).

В края на 1974 г. от една кореспонденция на Агенция „Ройтерс“ управляващите в България

случайно узнават, че във връзка с възстановяването и развитието на диалога между Католическата и Православната църква по молба на Цариградската гръцка патриаршия Ватикана се е съгласил да даде частица от мощите на св. Кирил за новоиздигнатия храм „Св. св. Кирил и Методий“ в Солун. По този повод са направени проучвания по дипломатически и други канали. В крайна сметка, въз основа на събраната информация, тогавашната зам.-министърка на външните работи Мария Захариева и зам.-председателят на Комитета за изкуство и култура проф. Александър Фол в докладна записка до секретаря на ЦК на БКП Александър Лилев правят заключението, че случаят с нищо не накърнява интересите на България и не заслужава някаква по-специална реакция.

България винаги е имала първенство в кирило-методиевските честванията в Рим за 24 май, както в Кирило-Методиевото дело изобщо, но така и не успя и досега да се сдобие с частица от мощите на св. Кирил, въпреки че имаше възможност и го заслужаваше повече от всички други.

Тук следва да се изтъкне, че в България малко или изобщо нищо не се знае за македонските честванията на св. св. Кирил и Методий в Рим, които датират от 1969 г. А е добре да се познаят, защото тъкмо в последните години македонската страна им обръща все по-голямо внимание, като умело ги използва за пропаганда на своята интерпретация на Кирило-Методиевото културно-историческо наследство. За сведение и за сравнение след-

ва да се изтъкне, че през 2014 г. Скопие също се сдобил с частица от мощите на св. Кирил, докато България, въпреки своето първенство в прославата на Славянските апостоли, не успява да го постигне, макар на два пъти официално да е изказвала такова желание – през 2005 г. от президента Първанов пред папа Бенедикт XVI и през 2015 г. от премиера Борисов пред папа Франциск. На два пъти го е искал и лично Божидар Димитров, според собствените му медийни свидетелства.

Всеки сам може да си направи сравнение как се представя актуалната „сензационна“ новина в българските медии и каква е историческата истина. Пълна лъжа е, че Ватикана е „върнал“ мощите на Св. Кирил на Солунската архиепископия. Що се отнася за „частицата от ребрата на Св. Методий“, това е измама от най-чиста проба. Гробът на Св. Методий до сега не е открит, камо ли неговите мощи. За „частицата от Св. Кръст Господен“ дори няма какво да се коментира.

Най-важният въпрос обаче е – кому е нужна и с каква цел е организирана тази измамна и безсрамна акция, която според мен директно атакува сърцевината на българското културно-историческо наследство и вероятно има някаква връзка с актуалната фаза на българо-македонските отношения?

„Малката информация“ стана твърде дълга, но който има време – да чете, а който има ум – да размишлява.

Горката България! Бог да я пазят от чужди и свои.

Продължение от 3-а стр.

ВАРТОЛОМЕЙ И НЕГОВАТА...

150 години страдания и гонения. 150 години разбългаряване. Така Македония става анти-България.

3. Претенции.

През 2009 г. МПЦ сложи едно тиренце към името си и след тиренцето написа „Охридска Архиепископия“, и промени своя герб и своето знаме. На стария герб беше изобразен охридския храм „Св. Богородица Перивлепта“, построен в XIII в., втори катедрален храм на Българската охридска архиепископия в продължение на три века (XV-XVIII).

На новия герб е изобразен охридския храм „Св. София“, съграден по времето на Първото Българско царство, при царуването на Св. княз Борис I Покръстител. Първоначално е синодален храм на Българската охридска патриаршия, след това – катедрален храм на Българската охридска архиепископия, днес – обявен за главен храм на МПЦ.

Върху герба е изобразен и жезълът от интронизацията през 1958 г. на архиепископ Доситей, титулуван „Архиепископ Охридски и Македонски, възобновител на Охридската архиепископия като Македонска православна църква“.

Претенциите за историчност са ясни. Те са несъстоятелни. И днес Скопие по никакъв начин не признава българската същност на Автокефалната българска архиепископия в Охрид. И днес Скопие нарича Българската екзархия просто Екзархията. Днес. Тук и сега.

„Решението на Вселенската патриаршия идва в точното време, за да спре българизацията на македонската църква от хора, позоваващи се на някогашната Екзархия“, каза ден след депешата откъм Фенер скопският коментатор Драган Павлович-Латас (етнически сърбин). Латас говори това, което Скопие мисли.

Тъй било то! България коварно българизира Българската Охридска архиепископия, Българската Екзархия, Българската православна църква, българското историческо и духовно наследство!

Има една Охридска архиепископия! Пресветата Охридска архиепископия на България. И нейният единствен исторически и канонически наследник, продължител и правопреемник е Българската православна църква.

В Устава на БПЦ, чл. 1, ал. 3 пише: „Самоуправляващата се Българска православна църква – Българска Патриаршия е правопреемник на Плисковската архиепископия, Преславската патриаршия, Охридската архиепископия, Търновската патриаршия и Българската екзархия. Тя е единна и неделима“. Точка. Единна и неделима.

IV.

Финтьори и фарисеи

През ноември 2017 г. МПЦ удостои БПЦ с „братолюбив“ ултиматум – ако ни признаете за автокефални, ще ви признаем за църква-майка. „Въпросът е политически, а не църковен. Ако успее финтът с БПЦ, трябва

ва да честитим на този, който го е измислил. Ние (МПЦ) няма да получим нищо, а БПЦ ще предизвика конфликт в цялото Православие и ще плати сметката“, казаха още тогава църковни анализатори в РСМ.

Около сто пъти написах, че БПЦ не може едностранно да обяви автокефалност на МПЦ, нито да вдигне схизмата. Освен ако не гори от желание да падне в схизма и да взриви православието. За кефа на финтьорите и техните подстрекатели. Св. Синод отказа да играе в тази пиеска и удържа на всички ултиматуми, интриги, козни и сделки, на една цинична злоупотреба със Светото Православие.

Минаха 5 години. И кой се оказа прав?

Но тогава! О! Тогава настана вой и скърцане със зъби срещу БПЦ!

Развилняха се амбулантни търговци с достопие на Църквата ни, разбесняха се дежурни медийни „богослови“, съмнителни политперсони, реанимирани разколници, лобисти на свободна практика, тролове, фарисеи, лицемерци и велзевули всякакви – все „корифеи“ на каноничното право! И фучаха като стенобойни машини от телевизор в телевизор.

Кълнях и проклинах българските архиепископи: „национални предатели“, „руслямски слуги“, „обслужват антибългарски интереси“. Разпореждаха: „Св. Синод да бъде уволнен, разследван и съден за антидържавна дейност“. Раздаваха акъли на митрополитите да вземат

да се „поразговят в техните дебелни книги и да открият как да се заобиколят каноните“, щото „когато политическият интерес налага, каноните се променят“ (така де, какво тук значи някаква си вековечност!). И наставляваха Св. Синод „да не се крие зад каноните“, „да не се размотава и помайва“, а да „улови историческия миг“, да „грабне златния шанс“ и (разбира се! има си хас!) „да скъса руските окови“...

И повтаряха в захлас „синовния“ призив на Струмишкия митрополит Наум: „Тези, които се противопоставят на евроатлантическите интеграционни процеси трябва, да бъдат разследвани от специалните служби!“ Кой и чий точно служби – не каза. Но каза предостатъчно за евроатлантическото лицемерие, наречено „Западни Балкани“...

И крещяха „Анатема! Анатема! Анатема!“...

Днес всички те мълчат. Що? И за какво беше цялата тази история?

V.

Истината е, че МПЦ беше и е инструмент, играчка в ръцете на едни геополитически фарисеи и лицемерци. Които я направиха съучастник на своите алчни, студенокръвни интереси. Същото важи и за РСМ. Според анализатори в Скопие, „църковният въпрос“ и особено въпросът за Охридската архиепископия, ще наляят допълнително масло в огъня. „България не държи вратата към ЕС заключена – ключът

е в РСМ. Може би нашите съседни започват да осъзнават, че промяната трябва да дойде отвътре, при тях. При умела църковна дипломация можем ясно и категорично поставим историческата основа на Охридската архиепископия“, каза проф. Ангел Димитров, съпредседател на историческата комисия.

Но... Винаги има не едно „но“. Нашите съседни имат „учители“.

Когато България наложи вето на преговорите с РСМ, тутакси изблигнаха неколцина бивши западни дипломати в София и Скопие, плюс всебългарският „любимец“ Улф Брунбауер (спомнете си „митът Батас“). И обвиниха България, че „издига нелепи, фалшиви, абсурдни, провокативни, обидни, ненаучни, маниакални исторически претенции за някаква си идентичност“, „възкресява балканските призраци“, „разиграва провинциални циркове“, „загробва интеграционния процес“, за което „българите скъпо ще платят“ и изобщо – „лошо им се пише на българите“!

Та за какво България скъпо ще плати? За похитената българска история? За „академичния“ грабеж на личности, събития, факти, исторически периоди? За още по-„академичните“ фалшификации, измишльотини и фантасмагории? За „принципа“ на „историчарите“: „Немам докази, ама твърдим!“? За методичното изличаване на българската историческа памет и българското самосъзнание?...

Някои са готови да се откажат и от майка си... Винаги се намират такива услужливи.

Тия дни един български

тв-богослов измърмори велемъдро, че с Охридската архиепископия има само един нищожен проблем – записана е в Устава на БПЦ и най-добре ще е БПЦ да си промени Устава и да зачеркне тая досадна Охридска архиепископия!

Още по-най-добре и евро-солидарно би било БПЦ самоотвержено да зачеркне и Плисковската архиепископия, и Преславската патриаршия, и Търновската, и Българската екзархия, и накрая – Българската патриаршия. Та да рухне най-сетне първата духовна крепост в славянския свят – Българската православна църква. Да не се пречка. На глобалния „цивилизационен“ спенарий.

Тази съблазън не е нова. Отколе рекетъори, грабителни и дребни джебчи натискат и Църква, и Държава, и Народ – всички нас! – да се отречем от себе си, от нашата история, памет, духовност, култура, идентичност и същност; от нашите светци и първоучители, апостоли и просветители; от св. Кирил, св. Методий, св. Климент, св. Наум, св. Сава, св. Горазд, св. Ангеларий, св. Княз Борис I Покръстител, св. Патриарх Евтимий, св. Теодосий Търновски, св. Киприан Българин, св. Паисий Хилендарски... Да ги отречем, забравим и презрем. И да ги приподнесем другиму. Коленопреклонно, за предпочитане... В името на „евроатлантическите интеграционни процеси“, пък и да не ни разследват „специалните служби“, които и да са те...

Ами няма да стане.

Източник: Поглед.инфо

ТРАКИЙЦИ ОТ ПОМОРИЕ НА ПОСЕЩЕНИЕ В ЕНИДЖЕ

ВАЛЯ ГЕОРГИЕВА

На 13 май т.г. тракийци от Поморие посетиха град Енидже, Тур-

ция. Посещението бе организирано от кмета на град Поморие, г-н Иван Алексиев и ТД „Одринска епопея“.

Енидже е родно място на поколения тракийски българи, чиито потомци днес живеят в Поморие.

На снимката: кметът на град Поморие, г-н Вардар – кмет на гр. Енидже и общински съветници, почетният председател на ТД г-жа Елена Мурджева, сегашният председател – г-жа Ана Тодорова, членове на ТД „Одринска епопея“.

ПРЕДСТОЯЩО

Централният съвет на ПП „Политически клуб „Тракия““ на основание на чл. 9, ал.2, т.1 от Устава на ПП „Политически клуб „Тракия““

СВИКВА

Национална конференция на ПП „Политически клуб „Тракия““ на 12 юли 2022 г. в заседателната зала на СТДБ, София, ул. „Стефан Караджа“ № 7А, от 13.00 часа при следния

ДНЕВЕН РЕД

1. Отчетен доклад за дейността на ПК Тракия за периода 2017-2022 г.

Докладва: Стефан Начев – председател на ПП „ПК „Тракия““

2. Промени в устава на ПП „Политически клуб Тракия“

Докладва: Стефан Начев – председател на ПП „ПК „Тракия““

3. Промени в състава на Централния съвет на ПП „ПК „Тракия““

Докладва: Стефан Начев – председател на ПП „ПК „Тракия““

4. Разни.

КМЕТЪТ НА ОБЩИНА ГОЦЕ ДЕЛЧЕВ ВЛАДИМИР МОСКОВ С НАГРАДА ОТ СТДБ

По решение на ЦР на СТДБ за работа в полза на тракийската кауза кмета на община Гоце Делчев Владимир Москов бе награден с плакет „125 г. организирано тракийско движение в България.“

Плакетът връчи посланик Илко Шивачев, член на ВК на СТДБ.

НАЦИОНАЛЕН СЪВЕТ НА ТМСБ ПРИ СТДБ

На 28 май 2022 г., в Свиленград се проведе Национален съвет на ТМСБ при СТДБ. Присъстваха младежи от Хасково, Димитровград, Стара Загора, Созопол, Варна, Бургас, Свиленград и др.

Гости на заседанието бяха: Красимир Преманов – председател на СТДБ, Анастас Карчев – кмет на Община Свиленград, Краснодар Беломорски – зам. – председател на ЦР на СТДБ, Кирил Сарджев – регионален председател на тракийските дружества в Хасковска област, Василка Вангелова – председател на Тракийско дружество „Тракия“, Свиленград.

Националният съвет бе открит от Десислава Костова – съпредседател на ТМСБ.

Младите тракийци бяха приветствани от председателя на СТДБ г-н Преманов, който изтъкна значимостта на ТМСБ за Тракийската организация. Приветствени думи отправиха Кмета на

Общината г-н Анастас Карчев и председателката на тракийското дружество в Свиленград Василка Вангелова.

Съпредседателят на ТМСБ Цанко Атанасов изнесе отчетен доклад за периода от 4 септември 2021 до 28 май 2022 г. Участниците в Националния съвет приеха отчета, а в последвалите разисквания по него, изказалите се констатива, че през отчетния период ръководството и членовете на младежката организация са работили активно за тракийската кауза.

В изказването си Десислава Костова подчерта важността на участието на младежите в мероприятията от Националната програма на Съюза и набеляза посоките за подобряване дейността на ТМСБ.

Младежи – тракийци поднесоха цветя на паметниците: Одринска епопея, Кръстно знамение, ген. Никола Иванов и Капитан Петко войвода. Госпожа В. Вангелова запозна гостите с историята на града и историческите забележителности в с. Мезек.

ТРАКИЙЯ – Орган на Съюза на тракийските дружества в България – София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7-А, тел.: 02/987 48 96 Печат: НЮЗПРИНТ ЕООД

Абонирайте се!

Каталожен
номер

759

Издава: Върховният комитет

Редакционна колегия: д-р Ваня ИВАНОВА, чл.-кор. на БАН проф. Васил ПРОДАНОВ, чл. кор. на БАН Иван ГРАНИТСКИ, д-р Динко СТРАНСКИ, Мария БОЖКОВА, Хубен СТЕФАНОВ; Тодор КОРУЕВ
Дизайн: Мария БУДЕВА; e-mail: stdb_sofia@abv.bg, факс: 02/987 57 53

БАНКОВА СМЕТКА

СТДБ (за вестника)

IBAN: BG34STSA93000001682816 BIC: STSABGSF
Банка ДСК ЕАД, клон 1, ул. „Княз Ал. Батенберг“ – София 1000

КОРЕСПОНДЕНТИ: Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) – 076/60 13 67; Димитринка СМОЛЕВА (София) – 02/412 12 36, 0886 746 044;
Златка Янева (Сливен) – 0897601560; Анета Георгиева (Хасково) – 0894 044 420; Веска Ламбова (Шумен) – 0877 71 85 03;
Мария ИВАНОВА (Ямбол) – 046/66 35 40

Изпращайте текстове не по-дълги от 4 стандартни машинописни страници (1800 знака). Хонорари за публикуването им не се дават.

НАЦИОНАЛНО ТРАКИЙСКО ПОКЛОНЕНИЕ СЪБРА...

Продължение от 1-а стр.

В събора-поклонение участваха Кр. Премянов, председател на СТДБ, Михаил Вълков, зам. председател на ЦР на СТДБ и председател на ТД „Тракия“ в гр. Ямбол, Кирил Сарджев, член на ЦР на СТДБ и председател на ТД „Георги Сапунаров“ в Хасково, Маргарит Петров, зам.-председател на ВК на СТДБ и председател на ТД „Бойко Чавдаров“ в Харманли, Кирил Киряков, зам.-председател на ВК на СТДБ и председател на ТД „Лазар Маджаров“, Сливен, членовете на Върховния комитет на Съюза: Тодор Каваков, председател на ТД „Капитан Петко войвода“ в Димитровград, Нели Анастасова, председател на ТД „Стоян Мавродиев“, Търговище, Никола Георгиев Илчев, председател на ТД „Яни Попов“, Ивайловград, Мариана Ликова, председател на ТД „Тракийско сърце“ в Кърджали, Веселин Костов, председател на ТД „Тракия 1922“ в Крумовград, Вяра Петрова, председател на тракийското дружество в Карнобат, Цанко Атанасов, член на ЦР на СТДБ, председател на Старозагорското тракийско дружество и съпредседател на ТМСБ, Десислава Костова, член на ЦР на СТДБ и съпредседател на ТМСБ, член-кореспондент проф. Георги Михов, д-р Вана Иванова, Светла Пълева, Искра Чернева, кметът на община Ивайловград Диана Овчарова, тракийци от дружествата в София, Велико Търново, Търговище, Варна, Бургас, Ямбол, Стара Загора, Сливен, Димитровград, Харманли, Хасково, Крумовград, Ивайловград, Любимец, Кърджали, Созопол, Карнобат и др., граждани и гости на Ивайловград.

Поклонението пред паметта на избитите жертви започна със заупокойна молитва, отслужена от отец Георги пред мемориалния комплекс, продължи с трогателен рецитал, изпълнен от деца и с тържествени слова на официалните лица.

„Всяка година сме тук, защото паметта на избитите деца ни вика, за да направим своя дълбок поклон пред тях, пред невинния детски живот. Аз съм майка и като майка не мога да си представя ужаса, който са преживели жените тук, на Илиева нива. Нека никога това, което се е случило, не се повтаря“, заяви в словото си кметът на Ивайловград Диана Овчарова.

Заместник-председателят на 47-ото Народно събрание Кристиан Вигенин подчерта, че историята на българския народ е дълга и повечето ѝ страници са написани не с мастило, а с кръв. „С кръвта на нашите славни революционери и воини

■ Пред паметника на Капитан Петко войвода в Плевун, 4 юни 2022 г.

по бойните полета, но и с кръвта на невинни жени и деца, чиито единствен грях е, че са българи и православни християни. Събития като днешното ни припомнят един от най-тъжните периоди в новата ни история – когато за втори път след Освобождението през 1878 г. българите докосват националния идеал за обединение на народа в една държава, но мечтите отново са посечени – и в пряк, и в преносен смисъл. И сякаш разбрала, че българският дух не може да бъде сломен, че стремежът към свобода, независимост и достоен живот е вплетен в гените на българина, османската власт стига до най-тежките престъпления, извършвани от човека – етническо прочистване на стотици хиляди българи от поробената тракийска земя и масово изстребление на десетки хиляди тракийци. В опит да заличи дори спомена за тези събития, башибозукът посяга и на децата пеленачета. ...Но ние не забравяме! Тук всяка година България си припомня кървавата рана, нанесена в мрачната есен на 1913 г. и преживява отново болката от нея. Днес, със сълзи на очи, но вярвам и със стиснати юмруци, отправяме молитва за душите на онези над 200 деца, които остават завинаги тук, на Илиева поляна, които така и не стигат до пределите на свободна България. Днес е повод отново да си припомним, че стотици хиляди семейства на тракийци все още

чакат справедливост. Че турската държава, наследник на разпадналата се Османска империя, не иска да поеме отговорност и да обезщети прокудените и разорени бежанци. Че България, която ги приюти, продължава да бъде длъжник на тях и на техните наследници. **Наша обща отговорност е тази справедливост да бъде въздадена.** Но нека днес, особено на фона на събитията около нас, да си пожелаем едно: **Никога повече да няма война на нашата земя! Нека нашите деца живеят в мир!** Нека отстояваме живота и свободата си! Поклон!“

В речта си на възпоменателната церемония председателят на Съюза на тракийските дружества Красимир Премянов благодари на Община Ивайловград и лично на Диана Овчарова за организирането на поклонението, на всички тракийци за това, че пазят паметта за миналото и подчерта, че традицията за провеждане на събора трябва да се съхрани, защото се прекланяме пред ценността на детския живот и пред тежката бежанска орис, съпътствана от кръв и сълзи. Той определи извършените жестокости над тракийци като първия геноцид през миналия век, който за да не бъде забравен, ще бъде увековечен в Енциклопедия Тракия, над която работи екип на Тракийския научен институт и БАН.

Всяка година вицепрезидентът Илияна

Йотова е на Илиева нива заедно с тракийци. Тази година неотложни ангажменти не ѝ позволиха да присъства, но беше представявана от член на своя екип, който прочете паметен адрес от името на госпожа Йотова. В него вицепрезидентът заявява следното:

„Уверявам ви в твърдата подкрепа на президентската институция за тракийската кауза. Следваме мъдрия съвет на тракийците „Прощаваме, но не забравяме“. Ще продължим да настояваме за справедливост за потомците на тракийските бежанци.“

Йотова благодари на община Ивайловград и на Съюза на тракийските дружества в България, че за пореден път организират деня за памет и почит. „Благодаря на Съюза на тракийските дружества в България и на неговия председател г-н Красимир Премянов, които въпреки трудностите толкова много години пазят паметта и я предават на поколенията“, посочва вицепрезидентът.

„В началото на юни осиротелият мемориал на Илиева нива за поредна година събира потомци на тракийци от цяла България. Под изгарящите лъчи на слънцето скланяме глави пред детската голгота. Времето е безсилно да изпепели паметта за трагичните събития на 1913 г., които написаха едни от най-тъжните страници в българската история. В небето над тази земя са ангелите на над 200 български деца, които не успяха да опознаят света и да сбъднат мечтите си! Днес живеем с раната на десетки хиляди български семейства, прогонени от родните си домове, загубили своите близки“, пише Илияна Йотова и подчертава, че никой няма право да пренаписва историята на това мъченичество.

„Но 1913 година е и величава – заради силата на човешкия дух, несломимата вяра, заради безграничната любов към Род и Родина, заради героизма на обикновения човек, който искаше да опази дома и семейството си, вярата, българското“, изтъква вицепрезидентът.

За госпожа Йотова тракийци са „пример за това как почитта към саможертвата и паметта за предците са непресъхващ извор на патриотизъм и национално самочувствие“.

След тържествените слова присъстващите запазиха едноминутно мълчание в памет на жертвите.

Пред мемориалния комплекс прозвучаха изпълнения на тракийски хор „Яни Попов“ от Ивайловград.

Паметникът на избитите деца бе отрупан с цветя, а към небето полетяха 200 балона с цветовете на българския трибагренник.

■ Член-кор. проф. Г. Михов и Св. Пълева пред паметника на Капитан Петко войвода в Плевун

■ Тракийци от Сливен пред паметника на Капитан Петко войвода в Плевун

■ Представители на ТД „Тракийско сърце“, Кърджали